

jeg ganske enig med ham — er det en af de Sygdomme, som skader mest, maaske endog mere end Mund- og Klovesygen. Men fordi man anerkender dette, behøver man ikke at tage upraktisk paa Spørgsmaalet, derfor kan man meget vel tage Hensyn til de faktisk foreliggende praktiske Forhold, man maa ikke deraf lade sig hidse op til at træffe Forholdsregler, som i Virkeligheden ikke kan gennemføres. Man skal begynde med at træffe Bestemmelser, som kan gennemføres, og saa, efterhaanden som Sygdommens Udbredelse indsnævres, efterhaanden som den bliver sjældnere og sjældnere, kan man gaa mere og mere drastisk frem.

Det ærede Medlem mente, at der kunde være Grund til at tage flere andre Sygdomme op til Overvejelse ved denne Lovlighed. Jeg skal naturligvis ikke paa Forhaand modsætte mig det. Jeg ved jo ikke, hvilke andre Sygdomme det ærede Medlem tænker paa, men jeg vil dog advare imod, at vi her forbereder en almindelig Revision af Loven om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene. Det forekommer mig ogsaa, at der her er fremsat saa mange Betragtninger, at vi meget vel kan indskrænke os til at drøfte det Spørgsmaal, som her er fremme, den smitsomme Kastnings Bekæmpelse.

Det ærede Medlem var saa inde paa at tale om Erstatningsansvar i Forbindelse med den smitsomme Kastnings Forekomst. Jeg er i den Henseende aldeles ikke uenig med det ærede Medlem, men jeg vil gøre opmærksom paa, at den Dom, det ærede Medlem refererede til, jo ikke er afsagt i Henhold til denne Lov, men i Henhold til vor almindelige Lovgivning. I øvrigt finder jeg ogsaa, at naar en Dom som den, der her er Tale om, kan afsiges, er det meget muligt, at der trænges til Bestemmelser paa det paagældende Omraade. Det er jo givet, at hvis man spørger en Mand, om han har smitsom Kastning i sin Besætning, og han saa siger nej, maa der, hvis den vitterlig forekommer, ifalde ham et vist Ansvar. Men hvis en Mand sælger sin Ejendom, hvor der findes smitsom Kastning, men han ikke bliver spurgt derom, saa mener jeg heller ikke, der kan paalægges ham noget som helst Ansvar, fordi han ikke har sagt, at der findes smitsom Kastning i hans Besætning. Jeg mener ikke, at den Mand, der sælger en Ejendom, f. Eks. skal være forpligtet til at fortælle, at der er Rotter i Huset, hvis han ikke bliver spurgt, eller at der er Kløveraal paa hans Mark, eller hvilke an-

dre uheldige Ting der kan være paa Ejendommen, og man kan ikke indrette Lovgivningen saaledes, at den bliver en Gangstol for Køberen alene, og lægge hele Ansvarret over paa Sælgeren; der maa være Lighed i saa Henseende.

Det ærede Medlem udtalte sig, forekommer det mig, noget nedsættende vedrørende Dyrlægernes Evne til at stille den rette Diagnose her. Det ærede Medlem mente, at jeg havde vist en forbavsende Tillid til Dyrlægernes Sagkundskab, naar jeg i Bemærkningerne havde anført, at Dyr lægerne jo paa Markederne kunde undersøge, om der var Dyr, som havde synlige Tegn paa smitsom Kastning, og saa bortvise dem. Nej, deri ligger der jo ikke saadan nogen forbavsende Tillid til Dyrlægernes Kyndighed. For øvrigt maa det ærede Medlem slet ikke blive forbavset, naar jeg udtaler min Tillid til Dyr lægerne. Jeg har i høj Grad Tillid til Dyr lægerne, og jeg tror, at de, naar der er dette karakteristiske Flod fra en Ko, virkelig er i Stand til at sige: Her er smitsom Kastning, og saa kan de afvise et saadant Dyr. Og det er netop ogsaa den Slags Dyr, der er særlig smittefarlige, det er ikke de Dyr, som blot har Smitten i sig, der kan betegnes som i hvert Fald i fremtrædende Grad smittefarlige. Men saa forekommer det mig, at det ærede Medlem gjorde sine egne Kolleger Uret, naar han hævdede, at den Omstændighed, at kun en Trediedel eller endda knapt nok en Trediedel af de indsendte Blodprøver havde vist positiv Reaktion, jo viste, at Dyr lægerne havde taget fejl — saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, sagde han, at de havde taget fejl i de to Trediedele af Tilfældene. Men dette er jo ingenlunde Tilfældet. Disse Prøver er kun indsendt i de Tilfælde, hvor Sagen ikke kunde afgøres uden nærmere Undersøgelse, og det er altsaa efter min Mening kun et Udtryk for den Omhu, hvormed Dyr lægerne udfører deres Arbejde, at der er saa mange Tilfælde, hvor de har været i Tvivl, og hvor de derfor ønskede en Blodprøve. De gaar altsaa frem med stor Forsigtighed, naar der kun er positiv Reaktion i ca. 30 pCt. af de Tilfælde, der bliver undersøgt. Men at benytte dette til at sige, at Dyr lægerne har stillet en forkert Diagnose, synes jeg ikke, man kan. Det undrer mig, at en Dyr læge vil fremsætte en saadan Udtalelse.

Saa udtalte det ærede Medlem endelig, at Foreningstyre var den almindeligste Smittekilde for denne Sygdom her i